

Hizb-ut Tahrir'in Emîrî, el-'Âlim-ul 'Âmil, eş-Şeyh 'Atâ' İbn-u Halîl Ebu'r Raştâ'nın
-Allah O'nu Korusun-
Hilâfet'in Yıkılışının 85. Yıldönümü Münâsebetiyle Tüm Müslümanlara Hitâbı

Allah'a hamd olsun. Salât ve Selâm, Rasulullah'ın, Âlinin, Sahâbesinin ve O'na sarılanların üzerine olsun ve ba'd...

Dün, İsrâ' ve Mi'râc'ın anıldığı, Müslümanların kutladığı, hatiplerin hitaplarda bulunduğu, konuşmacıların konuştuğu, el-'Aksâ'ya ve içerisinde namaz kılmaya özlemlerin dile getirildiği, okuyucuların ilahiler söylediği, metihlerde bulunduğu, dolanların ağladığı, mahzunların hüznlendiği... bir gün idi. Ne var ki o konuşmacılar, o hatipler, o okuyucular el-'Aksâ'yı ve Filistin'i, korunduğu zaman kimin koruduğundan hiç bahsetmediler. Oysa o gidince Filistin de el-'Aksâ da gitmişti. Dînin ve dünyanın muhâfızı olan Hilâfet'ten hiç bahsetmediler. Ardında savaşılan ve kendisi ile korunulan Halîfe'den hiç bahsetmediler. Bu gerçekten de çok garip, çok şaşırtıcı değil midir?

Filistin'den ve el-'Aksâ'dan bahsediyoruz, Mi'râc'dan ve İsrâ topraklarından, mübârek, pırıl pırıl bir beldeden bahsediyoruz. Ama onu fetheden Hilâfet'ten, onu kurtaran Hilâfet'ten, onu koruyan Hilâfet'ten bahsetmiyoruz!.. Ehinden birileri çıkıp avurtlarını şişirerek onu yahudiler ile paylaşmaktan bahsediyorlar. O hatipler, bu mübârek toprağın nasıl geri alınabileceğinden hiç bahsetmiyorlar! Yine o hatipler, İslâm'ın miğferinin nasıl savunulacağından, nâmusların ve mukaddesâtın nasıl korunacağından, Müslümanların parçalanmışlığına nasıl engel olunacağından, Müslümanların beldelerindeki Sömürgeci Kâfirlerin nüfuzlarının nasıl yok edileceğinden hiç bahsetmiyorlar! Bu gerçekten de çok garip, çok şaşırtıcı değil midir?

Ve o hatipler, İsrâ' ve Mi'râc hakkında güzel ve etkileyici sözleri uzun uzadıya sarf ederlerken İsrâ' beldesinin Dâr-ul İslâm'a nasıl döndürüleceğinden hiç bahsetmediler. Onu fetheden, onu kurtaran ve onu koruyan Hilâfet'ten biraz olsun bahsetmeleri gerekmez miydi? Hilâfet gidince o da gitmemiş miydi? Onların ve diğerlerinin, bu konuda tek bir kelime sarf etmeleri gerekmez miydi? Bu gerçekten de çok garip, çok şaşırtıcı değil midir?

Ey Müslümanlar!

Bugün, 85. yıkılış yıldönümünde, Müslümanlardan olan Arap ve Türk hâinler ile işbirliği yapan Sömürgeci Kâfirlerin Hicrî 28 Recep 1342 / Milâdî 3 Mart 1924 tarihinde İstanbul'da Hilâfet'i yıkmalarını anıyoruz. Hâl o hâl ki diğer Kâfir milletler, yemek sofrasına üşüşükleri gibi birbirlerini bize karşı dâvet ediyor, ama bizler bir milyardan fazla olduğumuz halde selin sürüklediği çer-çöp gibi duruyoruz?!

Daha dün sizlere, Hilâfet'i yeniden kurmak üzere bizimle birlikte harekete geçesiniz diye bir nîdâda bulunduk. Sizlere, dünyanın ve Âhiretin izzetine dâvet eden bir nîdâda bulunduk. Sizlere, dosdoğru ve sapasağlam bir yol tutmaya, Sırât-al Mustakîm'e çağıran bir nîdâda bulunduk. Sizlere öyle bir nîdâda bulunduk ki bizimle beraber olup tüm gücünüzle çalışsınız ve el-'Ukâb Râyesi yükselinceye, Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem]'in Râyesi gök kubbede dalgalanıncaya kadar oturmayasınız da böylece İnsanlar için Çıkarılmış En Hayırlı Ümmet haline gelesiniz.

Peki sizler, ne ile ve nasıl icâbet ettiniz?

İçinizden bir grup karşılık verip icâbet etti. Yanında veya ardında yürüyerek kâfileye eşlik etti. Böylece Hilâfet'i Allah'ın izniyle yeniden kurabilelim, 'Azîz ve Hamîd olan Allah'ın izniyle Râyeyi yükseltebilelim diye anca beraber, kanca beraber bize katıldılar. Allah bu grubu mübârek kılsın, Allah onları hayır ile mükâfatlandırsın.

Fakat nidânın etkisiyle ve nidâ sonrasında şöyle böyle diyenler de oldu:

Bazıları dediler ki: “*Bunları dinleri aldatmış! Hizb-ut Tahrir kendisini avutuyor. Hilâfet’i kurmayı hayâl ediyor ama bugün böyle bir şey olması imkânsız!*” Onlara diyoruz ki:

Hizb-ut Tahrir, Allah [Subhânehu ve Te’alâ]’nın îman edip sâlih amel işleyenleri yeryüzüne halef, hâkim kılacağına dâir vaadini okuyor da hayâl kurmuş oluyor, ha?!

Allah, sizlerden îmân

edip sâlih amel işleyenleri, kendilerinden öncekileri yeryüzünde Halife kıldığı gibi onları da yeryüzünde Halîfe kılacağını vaad etti. [en-Nûr 55]

Hizb-ut Tahrir, Rasulullah [SallAllahu ‘Aleyhi ve Sellem]’in Hilâfet’in yeniden kurulacağına dâir müjdesini okuyor da hayâl kurmuş oluyor, ha?!

« ...

» ***Sonra da Nübüvvet Minhâcî üzere [Râşidî] Hilâfet olacaktır.***

Müslümanların beldelerinde Hilâfet’i kurmak ne diye imkânsız oluyormuş? İslam beldelerinde İslam ile yönetmek ne diye imkânsız oluyormuş? İslam beldelerinde İslam’dan başkası ile yönetmek hissedilir fiilî bir vakıa değil midir? Size ne oluyor, neyiniz var, nasıl da hükmediyorsunuz?

Denildi ki: “*Hizb-ut Tahrir’in Hilâfet’ten başka malzemesi yok! Çünkü gelip gidip Hilâfet’ten bahsediyor, varsa-yoksa Hilâfet diyor. Bundan başka bir derdi de yok... vesâire...*”

Evet, muhakkak ki Hilâfet malzemedir ve endüstridir, izzettir ve korunaktır, Dînin ve dünyanın hâmisidir, asıldır ve fasıldır... Hükümler O’nunla ayakta kalır, hadler O’nunla uygulanır. Fetihler O’nunla başlar, başlar Hak ile dik durur. O, önemine ve azametine rağmen Rasulullah [SallAllahu ‘Aleyhi ve Sellem]’i hazırlayıp defnine başlamadan evvel dahi Müslümanların kendisiyle ilgilendikleri mesele idi. İşte tüm bunlar Hilâfet’in öneminden ve azametinden dolayıdır. Zira Sahâbenin ileri gelenleri, Hilâfet ile meşgul olmanın, büyük bir farzdan, Rasulullah [Salâvâtullahi ve Selâmuhu ‘Aleyh]’in defin için hazırlanmasından daha evlâ olduğunu gördüler.

Evet, muhakkak ki Hilâfet malzemedir ve endüstridir. Yahudi varlığının işini bitirecek ve Filistin’i, tüm Filistin’i Diyâr-ul İslâm’a döndürecek olan Hilâfet’tir. Keşmir üzerindeki Hindu otoritesini, Çeçenistan, Kafkasya ve Tataristan üzerindeki Rus otoritesini yok edecek olan Hilâfet’tir. Kırım’ı ve tüm İslam beldelerini aslına ve faslına döndürecek olan Hilâfet’tir. Ülkeleri ve halkları, Küfrün nüfuzundan, ajanlarından, zebânilerinin ve kuyruklarının zulmünden kurtaracak olan Hilâfet’tir. Irak’ın ve Sudan’ın parçalanmasını engelleyecek, Somali’yi asıl dokusuna kavuşturacak olan Hilâfet’tir. Endonezya ve Malezya’nın bulunduğu Pasifik Okyanusu’ndan el-Mağrib (Fas) ve Endülüs’ün bulunduğu Atlantik Okyanusu’na kadar Sömürgeci Kâfirler tarafından çizilmiş setleri ve sınırları ortadan kaldıracak olan Hilâfet’tir. Hiç şüphe yok ki adâleti ve hayrı yayacak, İslâm’ı ve Müslümanları izzetlendirecek, zulmün ve şerrin kökünü kazıyacak, Küfrü ve Kâfirleri alçaltacak olan Hilâfet’tir.

Birileri diyebilirler ki: “*Hilâfet mi tüm bunları yapacak? Zafere mi ulaşılabilecek ve hezîmet de mi püskürtülecek?*” Diyoruz ki, Evet! Zira bunu söyleyen Rabbimiz [Subhânehu ve Te’alâ]’dır:

Eğer siz Allah’a [Dînine] nusret verir, zafere ulaştırırsanız, Allah da size nusret verir, zafere ulaştırır ve ayaklarınızı [Dîni üzere] sâbit kılar. [Muhammed 7]

Allah [Subhânehu ve Te’alâ]’nın hak nusreti ancak hükümlerini ikâme eden İslam Devleti ile mümkündür. Dolayısıyla O kurulduğu zaman, Allah Subhânehu O’na yardım edecek, zafer bahşedecek,

kökletirecek, izzetlendirecek, dostlarına ihtiram kazandıracak, düşmanlarını ise hebâ edecektir. Zîra bunu söyleyen Allah'ın Rasulü [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem]'dir:

«
» *İmâm [Halife] kalkandır. Onun ardında savaşılır ve onunla korunulur.*

Hakîkaten Halife ve Hilâfet kalkandır yani koruyucudur. Her kimin koruyucusu olursa, Allah'ın izniyle eninde-sonunda mansurdur. O'nun hakları heder edilemez, beldeleri çiğnenemez, düşmanlarından biri bile ona yaklaşmaya cesâret edemez. Bunu söyleyen de Hilâfet'in târihidir. Hani, nerede o Bizans ve saltanatı, nerede? Hani, nerede o Kisrâ'nın görkemli şehirleri ve kralları, nerede?!

Sonra İslam Devleti, İslam Askeri ve İslam Adâleti olmasaydı, genişliği yeryüzünü kuşatan, okyanustan okyanusa uzanan bu beldelelere tekbir seslerini kim ulaştıracaktı? Hilâfet'in Doğu'dan Batı'ya iki okyanus arasınca uzanan bir toprak olduğu bilinseydi, o iki okyanus sularını er-Rahmân, er-Rahîm, el-'Azîz, el-Hakîm olan Allah'a dâvet yolunda yüklenirlerdi.

Ey Müslümanlar!

Bu sözlerin yansımalarından anlaşılmaktadır ki nîdâmız insanlardan bir kısmına etki etmemiştir. Çünkü onlar hâlâ Hilâfet'in imkânsıza yakın, uzak bir hedef olduğunu zannetmektedirler. Böylelerine daha fazla hitap veya nîdâ fayda vermez. Zîra onlar kendilerini aldatan şeylere aldanmışlardır.

Ayrıca nîdânın ardından başka söylemler de vardı ve bunları söyleyenler, sanki acziyetlerini ve kâfileden geri kaldıklarını ikrâr edercesine utanç içerisinde idiler:

Kimileri nîdâyı işittikten sonra gülümsediler, sonra çekip gittiler.

Kimileri de nîdâya övgüler yağdırarak dilin inceliklerini ve zerâfetlerini sergilediler, sonra çekip gittiler.

Kimileri ise “*Kalplerimiz sizinle. Hilâfet kurulduğunda, hakka şahitler olarak bizi yanınızda bulacaksınız*” dediler, sonra çekip gittiler.

İşte bu kimseler, amelleri ile değil de dilleri ile nîdâya icâbet ettiler. Onların sözü ise ne tok tutar, ne aç bırakır. Aynen acıkan bir adama ekmek resmi çizip eline vermek gibidir.

Ey Müslümanlar!

Sonra öncekilerden başka bir yön tutup şöyle diyenler de vardı:

“*Evet, Allah'ın vaadi haktır ve Rasulü'nün müjdesi haktır. Fakat Allah'ın Kitâbı'nda bunun bir vakti vardır ve vakti geldiğinde gerçekleşecektir. Dolayısıyla günümüzde bunun için çalışan bir kitleye gerek yoktur. Çünkü yöneticiler Allah'a dâvet edenlerin peşine düşmekte, birçok eziyetler vermekte, hatta ölüme varıncaya dek işkenceler etmektedir. O halde vakti geldiğinde gerçekleşecek bir iş için meşakkate katlanmaya ne gerek vardır?*”

Bu söylemde elbette bir takva alâmeti vardır. Ancak bu alâmet, basit bir takvâyı veya Müslümanların sıradan yaklaşımını yansıtmaktadır. Doğrudur, Hilâfet şüphesiz geri dönecektir ve Âlemlerin Rabbi olan Allah'ın indinde mâ'lum olan vaktinde gelecektir. Fakat Allah [Subhânehu ve Te'alâ] insanlar için Hilâfet'i kursunlar diye semâdan melekler indirmeyecektir. Hele insanlar uyuyacak, sonra uyanacak da Halife'nin ve Hilâfet'in kendilerini selamladığını ve hayırlı sabahlar dilediğini mi görecekler?!

Kuşkusuz Allah [Subhânehu ve Te'alâ]'nın bu kâinata ilişkin sünnetleri, dâima süregelen kâideleri vardır. Rasulleri ve Nebîleri de bununla gelmişlerdir ki Allah [Subhânehu ve Te'alâ]'nın vaadini ve Allah'ın Rasulü'nün müjdesini gerçekleştirsınler, çalışanlar da ihlas ve sadâkat ile çalışsınlar. Rasulullah

[SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] işte böyle hareket etti... Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem]'in Sahâbesi de böyle hareket etti... ve onlardan sonra gelen Halifeler de böyle hareket etti...

Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] Sahâbesi ile birlikte Mekke'de iken, fırtınalı bir havada, cahiliyye vahşeti ve zorbalığı ile dolu bir atmosferde Rabbine dâvet etti. Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] İslam'a dâvetini işte böyle bir ortamda sürdürdü ve yaklaşık on üç defa kabilelerden nusret talebinde bulundu. Mus'ab [RadiyAllahu 'Anh]'i el-Medîne'ye gönderdi. Eziyetlere ve zorluklara tahammül etti. Tâ ki el-Medîne'de ilk İslâmî Devlet'i kuruncaya kadar... Zîra Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] Kendisine vahyedilene göre hareket ediyordu.

O, Allah katında yaratılmışların en sevimlisi idi. Buna karşın Allah [Subhânehu ve Te'alâ], Rasulü ve Sahâbesi çalışmaksızın oturdukları halde onlar için devleti kurmak üzere melekler indirmede ki uyusunlar, gözlerini açınca da karşılarında hazır bir devlet ve hazır bir ordu bulsunlar, düşmanlarını da mahv-u perişan bir halde görsünler, Allah yolunda O'nun sevdiği ve râzı olduğu bir şekilde dâvette hiçbir gayret sarfetmeksizin ğanimetleri toplansınlar! Hayır, bu iş böyle olmadı. Bilakis Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] Mekke'de mücâdele etti de etti. Zor zamanda Hicret etti. Bedir'de savaştı. Safları düzenledi. Mü'minleri savaşa teşvik etti. Sonra çadırına girip zafer vermesi için Allah'a dua etti. Hah işte bundan sonra -bundan önce değil!- Allah [Subhânehu ve Te'alâ] Müslümanlar ile birlikte savaşmak üzere meleklerini gönderdi... Gördünüz mü? İşte melekler onlarla omuz omuza savaşıyorlardı, yoksa onlar oturlurlarken onların yerine savaşıyor değillerdi, elbette! Her zamanda ve her mekânda işte böyle olur, Allah melekleriyle işte böyle destekler, işte böyle zafer verir, katından işte böyle yardım gönderir. Rabbinin ordusunu O'ndan başkası bilmez. Lâkin tüm bunlar, Müslümanlar adına olmaz, bilakis ihlas ve sadâkat ile çalışırlarken kendilerine yardım maksadıyla olur.

İşte bu, Allah'ın yaratıştaki sünnetidir. Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] Sahâbesine bunu beyân etmiş, ardından gelen Halifeleri de bu minvâlde ilerlemiştir. Nitekim onlar Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem]'in Konstantiniye'nin [İstanbul'un] fethine, onu fetheden komutana ve orduya yaptığı övgüye ilişkin hadisini işitip okudukları zaman, her bir Halife Allah [Subhânehu ve Te'alâ]'dan bu müjdenin kendi elleriyle gerçekleşmesini ve bu büyük övgüye mazhâr olmayı ümit ederek onu fethetmek için bir ordu göndermeye hırs göstermiştir. Allah onun fethini zaten kendilerine nasip edecek diye çalışmadan uyuyarak fetih işlerini durdurmuş değillerdir. Müslümanlar müjde hadislerini işte böyle anlıyorlardı. Öyle ki bu, müjdenin kendi elleriyle gerçekleşmesini sağlamak üzere ciddi ciddi çalışmaya yönelten bir motivasyon oluyordu. Yoksa ayak ayak üstüne atıp oturdukları yerden müjdenin gerçekleşmesini beklemiyorlardı!

Ey Müslümanlar!

Halife'yi ortaya çıkarıp ona bey'at vermek, tevbe-istiğfâr etmek ve çalışanlar ile birlikte çalışmak üzere yerine çakılıp kımıldamayanlara günâh içinde yaşadıkları seksen beş sene yetmedi mi? Rasul [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem]

Her kim boynunda bey'at olmadığı halde

ölürse, cahiliyye ölümü ile ölmüş olur demedi mi? Sonra kendilerine Haktan inzâl edildiği halde, Allah'ın zikrinden, vahyinden dolayı îman edenler için kalplerinin titremesinin zamanı gelmedi mi?

Kurtlar sofrasındaki yetimler haline geldik de Hilâfetsiz geçen seksen beş sene hâlâ yetmedi mi? Geçen bunca sene, aklımızı başımıza alıp uyanmamıza yetmedi mi?

Kâfir milletlerin, yemek sofrasına üşüştükları gibi birbirlerini bize karşı dâvet etmelerinden ders ve ibret almamız için seksen beş sene yetmedi mi?

Başımıza peş peşe gelen musîbetler için seksen beş sene yetmedi mi?

Yahudiler, Filistin'in başına belâ oldular, hatta marazları Filistin'in dışına taşı. İşte sizler onların, Filistin'de ve Lübnan'da insanlara, ağaçlara ve taşlara ulaşan, beşerin aklına gelebilecek her tür cürümlerini görüyorsunuz. Buna rağmen görüyorsunuz ki Müslümanların başındaki yöneticiler, orduları Cihâda göndermek yerine kışlara zincirlemektedirler. Malezya ve Lübnan'da toplanan temsilcilerini ve sonra Güvenlik Konseyi'nin, Sömürgeci Kâfir devletlerin ve yahudinin baş hâmisî Amerika'nın kararlarından medet ummak üzere New York'a nasıl koştuklarını işte gördünüz. Nitekim 1701 sayılı karar yayınlandığı onu hemen kapışıp Amerikan-Fransız çatışma pazarındaki ölümcül karar ile Lübnan kanının heder edilmesini alkışlarla karşıladılar. Bu karar Yahudilere, savaş meydanlarında kazanamadıkları bir gâlibiyet verdiği halde onu kutladılar.

İşte başınızdaki yöneticiler, **Ey Müslümanlar!** Yahudiler saldırıyor ve suç işliyor, ama yöneticilerinizin umurunda değil! Hatta onları dost ediniyor, yanlarına koşup kıkırdaşlıyor! Nitekim onların ehven-i şer'i şöyle diyeniydi: *"Yahudilerin Lübnan'a saldırısı, yakınımıza gelirse müdâhale ederim."* Yahudinin sınır noktalarını vurması, sanki kendisine yakın değilmiş gibi! Bir diğeri de Gazze Şeridi'ne, onları yahudilere karşı hoşgörülü olmaya ve onlara yumuşamaya iknâ etmek üzere bir heyet göndereniydi. Yahudinin Filistin'de gerçekleştirdiği tüm katliamlardan ve yıkımlardan sonra onları bağışlayıp mâzur görmelerini tavsiye etmede hiç sakınca görmedi! Allah ihsân edenleri seviyor ya!

Filistin'de ve çevresinde başımıza gelen musîbet işte budur! Fakat Müslümanların toprakları başka musîbetler ile de yanmaktadır. Keşmir'de Hindular başa belâ oldu, Çeçenistan'da, tüm Kafkasya ve Tataristan'da azgın Ruslar egemen oldu. Müslümanların Karadeniz'in kuzeyindeki kalesi ve Güney'deki kalesinin ikizi olan Kırım elden gitti. Sonra Amerika, İngiltere ve müttefikleri Irak'ı ve Afganistan'ı istilâ etti. Katliam ve sürgün ile Çin'de Doğu Türkistan sıkboğaz edildi. Sömürgeci Kâfirlerin nüfuzu Müslümanların beldelerine yayıldı... Başımıza gelen onca musîbetler ile dolu bu seneler, İslam'ın devletini yeniden kurarak İslam'ın mecdini geri getirmek üzere damarlardaki kanları kaynatıp gövdeleri, ayakları, akılları ve kalpleri harekete geçirmeye yetmedi mi artık?

Hilâfet'in gölgesinde iken sahip olduğumuz izzetten öğrendiğimiz ve Hilâfet'in kaybolmasından sonra içine düştüğümüz zilletten şahit olduğumuz tüm bunlardan sonra, hatta hiçbir değeri ve önemi kalmayan, diğer ümmetlerin kuyruğu haline gelen bir duruma gelmemizden sonra; Hilâfet'in yeniden kurulması, dünyanın ve Âhiretin izzetine götüren dosdoğru bir yol olarak bu büyük farzın yerine getirilmesi için çalışmayanların hâlâ aramızda bulunuyor olması gerçekten de çok garip, çok şaşırtıcı değil midir?

Hilâfet'in geri dönüşünün veya Hilâfet'in kuruluşunun imkânsız olduğunu söyleyip aynı anda *"Siz onu kurduğunuzda biz sizi destekleyeceğiz, arka çıkacağız, hak sözü söylediğinize şahitlik edeceğiz"* diyenlerin veya Hilâfet uğrunda çalışmaya gerek olmadığını, çünkü vakti geldiğinde kurulmasının kaçınılmaz olduğunu, *"O halde daha ne diye Kitâb'da yazılı olarak vaad edilmiş gelecekteki bir iş için meşakkate katlanıyorsunuz"* diyenlerin hâlâ aramızda bulunuyor olması gerçekten de çok garip, çok şaşırtıcı değil midir?

Nusret vereceğini göstermesinden sonra iş ciddiye binince, mâzeret üstüne mâzeret bildirip gerisin geriye gidenlerin olması gerçekten de çok garip, çok şaşırtıcı, çok üzücü değil midir? Eğer bunu yapsaydı, Mus'ab, Useyd, Sa'd ve Es'ad ile birlikte olurdu, Allah'ın Nusreti ile ferahlayanlar gibi ferahlar, Âhiret'te Allah [Subhânehu ve Te'alâ]'nın rıdvânını kazananlar gibi kazanır, böylece Melik-i Muktedir katında Sıdk Meclisi'nde onlar ile beraber otururdu.

Ey Müslümanlar!

Kendisinden başka hiçbir ilah olmayan Allah'a yemin olsun ki, kelleyi koltuğa alıp Hilâfet'i kurmadıkça, insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmet vasfına dönmeyeceksiniz!

Kendisinden başka hiçbir ilah olmayan Allah'a yemin olsun ki, O'nun Şeriatı ile yönetildiğinizde içinizde hiçbir sıkıntı duymaksızın tam bir teslimiyet ile teslim olmadıkça, Allah ve Rasulü'nün sevdiği konuma ulaşamayacaksınız.

Kendisinden başka hiçbir ilah olmayan Allah'a yemin olsun ki, her nereye giderseniz ve her nerede otursanız, Allah'ın Kitâbı'na ve Rasulü'nün Sünneti'ne yapışıp azı dişleriniz ile sımsıkı tutmadıkça, üzerinizden asla zillet düşmeyecek ve asla dünyanın efendileri olamayacaksınız!

Ey Müslümanlar!

Dün size bir nîdâda bulunduk. Kimileri icâbet etti, kimileri etmedi. Kimileri destek verdi, kimileri vermedi. Kimileri tereddüt etti, kimileri etmedi. Kimileri terk etti, kimileri etmedi.

Bugün size, icâbet edip destek verenlerin bizim için yeterli olduğunu, tereddüt edip terk edenlerden de uzaklaştığımızı söylemeyeceğiz. Bilakis biz Allah [Subhânehu ve Te'alâ]'ya yalvarıyoruz, tereddüt edenleri daha doğru bir yöne sevk etmesini, terk edenlerin azîmetini güçlendirip önceki hayırlarına geri döndürmesini niyâz ediyoruz. Bununla birlikte size nîdâda bulunup dünyanın ve Âhiretin izzetine çağırmayı sürdüreceğiz. Çünkü lider, ehlini yalanlamaz. Bilakis onlara inanır, güvenir ve nasihat eder. Muhakkak ki Kıyâmete kadar bu Ümmet içerisinde hayr bulunmaya devam edecektir. Dün bizi terk edenler, bugün veya yarın bize tekrar dönecektir. Zîra bizler, Allah'ın izniyle hayır ve nasihat taşıyoruz. Bu ikisi şüphesiz kalplerdeki yerini alacak, pişman olanları Allah'ın izniyle tevbe etmeye yöneltecektir.

Bize gelince; vereceğiniz Nusret ve Zafer ister acele ister ecele kadar olsun, ne kadar uzarsa uzasın, **Hizb-ut Tahrir**'in şebâbı, Allah'ın Ravhinden zinhar ümidini kesmeyecektir. Allah'a verdiğimiz ahde ve Rasulullah [Sallallahu 'Aleyhi ve Sellem]'in getirdiği hidâyete hiç şüphesiz sımsıkı yapışacağız. Hiçbir şey bizi bundan Allah'ın izniyle alıkoyamayacaktır. Ne Kâfirlerin komploları, ne tuzakları, ne uşaklarının hapishaneleri, ne zorbalıkları, ne belâların şiddetlenmesi, ne kurtuluş vaktinin uzaması, ne geçim sıkıntısı, ne çıkış yolunun daralması... Tam aksine ciddiyet ve kararlılık ile, Allah'a karşı ihlas ile, Rasulullah'a sadâkat ile, gözleri ve gönülleri ışıldatan, beşerin Rabbinin bir lütfu olan Hilâfet'in ikâmesiyle bize ikramda bulunması için Allah [Subhânehu ve Te'alâ]'ya yalvararak ilerlemeyi sürdüreceğiz. Ne kadar uzak görürlerse görsünler, biz onu bir göz kırpması mesâfesinde görüyoruz. Sıkıntı şiddetlendikçe daha da yakınlaştığını müjdeliyoruz ve bakışlarımızı çeviriyoruz;

Allah'tan bir Zafer, Yakın bir Fetih, Ekber olan Allah'ın Rıdvânı... ve Mü'minleri müjdele!

Şüphesiz Allah [Subhânehu ve Te'alâ]'nın kavli bize yeter:

Muhakkak ki Rasullerimize ve îman edenlere hem bu dünya hayatında hem de şâhitlerin (şâhitlik için) kalkacakları günde nusret vereceğiz.
[Çâfir/Mu'min 51]

Duamızın sonu, Âlemlerin Rabbi olan Allah'a Hamd Etmektir,

Ve's Selâmu 'Aleykum ve Rahmetullahi ve Berakâtuh...

H. 28 Racep 1427
M. 22 Ağustos 2006